

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P.**, právne zastúpeného: advokátskou kanceláriou F., proti povinnej: **M.**, o vymoženie pohľadávky **2 130 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 1Er/2218/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. augusta 2012 č. k. 14CoE/237/2012-35, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. augusta 2012 č. k. 14CoE/237/2012-35 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený podal na Exekútorskom úrade J. dňa 15. 07. 2010 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej na vymoženie pohľadávky 2 130 eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu – rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S. zo dňa 24. 11. 2009 sp. zn. SR 19910/09. Následne súdny exekútor požiadal o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Okresný súd Rimavská Sobota poverením č. 5609 091377 * zo dňa 16. 09. 2010.

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 15. februára 2012 č. k. 1Er/2218/2010-12 exekúciu zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d/, § 57 ods. 2, § 58 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 4, ods. 5 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1, ods. 3, prílohy bod 1 písm. q/ smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že súd považuje zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi za spotrebiteľskú zmluvu. Poukázal na to, že úprava spotrebiteľského práva sa vyznačuje vysokou mierou kogentnosti, pričom jej základným cieľom je poskytnúť ochranu spotrebiteľ'a. Dodal, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc rozhodnúť spor účastníkov z rozhodcovskej doložky vyplývajúcej zo všeobecných podmienok. Ďalej uviedol, že rozhodcovská doložka bola súčasťou formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu.

Súd prvého stupňa konštatoval, že povinný si rozhodcovskú doložku nevyjednal, ako súčasť všeobecných podmienok ju musel akceptovať, nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť. Ide o rozhodcovskú doložku alternatívnu, ktorá zásadne pripúšťala podanie návrhu na štátny súd, napriek tomu doložku podľa súdu prvého stupňa nemožno považovať za vyváženú, pretože vylučovala spotrebiteľ'a z možnosti dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ už podal svoj návrh na rozhodcovský súd.

Taktiež poukázal na to, že vo svojich dôsledkoch rozhodcovská doložka bola spôsobilá vytvoriť neprekonateľnú prekážku pred uplatnením ústavného práva spotrebiteľ'a na prístup k súdu. Rozhodcovská doložka zakladá v tomto smere nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľ'a, preto súd prvého stupňa takúto podmienku vyslovil za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto túto považoval za neplatnú.

Súd prvého stupňa skonštatoval, že pokiaľ na základe neplatnej rozhodcovskej doložky došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, plnenie ním priznané treba považovať za rozporné s dobrými mravmi, a preto exekúciu zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 13. augusta 2012 č. k. 14CoE/237/2012-35 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, že súd v exekučnom konaní je oprávnený a súčasne povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy a či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie ako aj či ide o rozhodnutie vykonateľné po stránke formálnej ako aj materiálnej.

Odvolací súd poukázal na to, že exekučný súd k právnemu záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v spotrebiteľskej zmluve dospel na podklade listinných dôkazov predložených oprávneným, preto nie je možné konštatovať porušenie práva prístupu k vykonanému dokazovaniu oprávneného ako účastníka konania.

Odvolací súd ďalej poukázal na to, že rozhodcovskú doložku obsiahnutú v zmluve o úvere exekučný súd správne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Podmienka nebola individuálne dojednaná, čo vyplýva z jej zaradenia vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru vopred pripravenej zmluvy a spotrebiteľ nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že jednou z neprijateľných podmienok je aj samotná rozhodcovská doložka, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a to v neprospech spotrebiteľa. Takáto rozhodcovská doložka je preto s poukazom na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Odvolací súd poukázal na článok 18 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, z ktorého je zrejmé, že výber jednej z alternatív riešenia sporov podľa rozhodcovskej doložky spočíva výlučne na oprávnenom, ktorý mohol na základe predmetnej rozhodcovskej doložky vec predložiť na prejednanie a rozhodnutie rozhodcovskému orgánu, resp. rozhodcovi, ktorého si sám zvolil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie (ďalej len „dovolanie“), ktoré odôvodnil tým, že:

- súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).
- súd bol nesprávne obsadený (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. 237 písm. g/ O. s. p.)

V dovolaní odvolaciemu súdu vytýkal predovšetkým to, že odvolací súd ani súd prvého stupňa nerozhodol o návrhu oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a opätovne odôvodnil návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., pričom dodal, že nerešpektovaním procesného návrhu oprávneného došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom. Opätovne zdôraznil potrebu v danej veci požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Namietol, že o návrhu na prerušenie konania malo byť rozhodnuté formou uznesenia.

Súdom zúčastneným na rozhodovaní dovolateľ ďalej vytýkal to, že sa nevysporiadali s judikatúrou Súdneho dvora ES a nezdôvodnili prečo priamo aplikovali ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, napriek transpozícii smernice do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Poukázal tiež na nesprávny slovenský preklad ustanovenia písm. q/ ods. 1 prílohy smernice v porovnaní s inými jazykovými verziami (anglickou, českou, poľskou, nemeckou a francúzskou) a výkladové pravidlá vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora ES. Podľa týchto výkladových pravidiel je potrebné text únievého predpisu skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách s tým, že pokiaľ je výklad určitého ustanovenia v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorého je súčasťou. Podľa dovolateľa z porovnania všetkých jazykových verzií ustanovenia písm. q/ ods. 1 prílohy smernice vyplýva, že len taká rozhodcovská doložka je neprijateľná, ktorá kumulatívne alebo jednotlivo a/ neposkytuje spotrebiteľovi právo alebo mu bráni v uplatňovaní práva podať žalobu na všeobecný súd, b/ neposkytuje spotrebiteľovi právo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, c/ vyžaduje

od spotrebiteľa, aby riešil spory arbitrážou, ktorá nie je upravená právnymi predpismi, d/ nevhodne obmedzuje prístup k dôkazom alebo ukladá spotrebiteľovi povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah malo spočívať na inej zmluvnej strane. Na rozdiel od doslovného slovenského znenia, podľa ktorého sa javí ako keby sa atribút „neupravenosti právnymi predpismi“ vzťahoval k sporom, tak z ostatných jazykových verzií je zrejmé, že spotrebiteľská zmluva nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne akýmsi osobitným typom arbitráže, ktorá nie je upravená právnymi predpismi a kde rozhodcovia pravdepodobne nie sú povinní aplikovať príslušné hmotné právo. To však nie je prípad rozhodcovského konania podľa ZRK. Takéto rozhodcovské konanie je upravené právnymi predpismi a v zmysle ust. § 31 ods. ZRK sa v ňom rozhoduje podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Poukázal ďalej na to, že sudy sa vôbec vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s výkladovými pravidlami uvedenými v judikatúre Súdneho dvora aplikujúc na smernicu Rady 93/13/EHS a nezdôvodnili prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.

V doplnení dovolania oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd prerušil dovolacie konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243c O. s. p. a na základe článku 267 tretí odsek Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil Súdnemu dvoru ES nasledovné prejudiciálne otázky:

1/ Má sa ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov?

2/ V prípade zápornej odpovede Súdneho dvora na prvú otázku je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že „všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a/ pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie

všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu?

3/ Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

V doplnení dovolania zo dňa 11. 10. 2012 doplnil aj dôvody dovolania: a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 písm. a/ O. s. p., b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), c) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), d) súd svojim postupom odňal účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Povinná ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. skúmal najskôr, či je dôvodný návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že takýto návrh nie je dôvodný.

Oprávnený v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a požiadal Súdny dvor Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q/ ods. 1 prílohy

smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a predložil prejudiciálne otázky, ktoré sú uvedené vyššie.

V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že konanie pred Súdny dvorom o predbežnej otázke má povahu osobitného nespоровého a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Európskej únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady Európskeho spoločenstva. Toto konanie je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože Súdny dvor v ňom vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdny dvor EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade ani procesné vady konania v zmysle § 237 písm. f/, resp. písm. g/ O. s. p.

Vyriešenie právnych otázok nastolených dovolateľom v tomto konaní patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora. Nie sú interpretované právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa dovolateľ domáhal. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je otázka výkladu komunitárneho práva pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, preto návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje preto rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. procesne prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj

uznesení), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a so zreteľom na povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O. s. p. sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia oprávneného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo podať, predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide tak aj vtedy, ak súd o procesnom návrhu účastníka nerozhodol.

Nemožno prisvedčiť dovolateľovi, že odvolací súd o jeho procesnom návrhu v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nerozhodol, keď tento návrh oprávneného bol doručený súdu prvého stupňa dňa 10. 08. 2012 a nie súdu odvolaciemu, ktorý o odvolaní oprávneného rozhodol dňa 13. 08. 2012.

Z obsahu spisu dovolací súd však zistil, že oprávnený vo svojom odvolaní (č. 1. 18 a nasled. spisu) podanom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa tiež navrhol, aby v prípade, ak sa všeobecný súd nestotožní s ústavne súladnou interpretáciou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. konanie prerušil a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh o súlade ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok.

Z obsahu spisu dovolací súd tiež zistil, že odvolací súd o tomto procesnom návrhu oprávneného na prerušenie konania nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré sa s návrhom na prerušenie konania nezaoberal. Uvedeným postupom tak odvolací súd odňal oprávnenému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Zistená vada konania súčasne zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Táto procesná vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto procesnou vadou nie je možné považovať za správne.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu zrušil podľa § 243b ods. 2 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. mája 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová